

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2020
Senát III

Nález:

spisová značka	I. ÚS 336/2019
populárny názov	Prípustnosť dovolania
sudca spravodajca	Ivan Fiačan
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Podľa názoru ústavného súdu nie je správne, ak sa najvyšší súd zameria len na jednu vetu, ktorú dovolateľ prípadne v dovolaní označí ako právnu otázku, a izoluje sa od toho, ako je vymedzený dovolací dôvod. Právna otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP sú spojené nádoby, preto najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktno len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Je užitočné sa pozrieť aj na dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol ako súdny exekútor poverený vykonaním exekúcie na vymozenie pohľadávky vo výške 470 134,20 eur s prísl. Sťažovateľ zvolil spôsob výkonu exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke. Banka však blokáciu nevykonala, pričom povinný svoje prostriedky použil inak, a z toho dôvodu nemohol byť uspokojený nárok oprávneného. Oprávnený podal na banku osobitnú poddĺžnicu žalobu, slúžiacu na takéto situácie. Sťažovateľ podal na banku žalobu o náhradu škody – ušlého zisku. Ak by banka riadne plnila svoje povinnosti, tak by získal ako exekútor na svojej odmene sumu 20 315,49 eur. Oprávnený sa s bankou mimosúdne dohodol a návrh na exekúciu vzal späť. Exekúcia bola zastavená. Okresný súd žalobe sťažovateľa vyhovel a priznal mu voči banke náhradu škody. Na odvolanie žalovanej krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu zamietol s tým, že sťažovateľ mal prostredníctvom § 200 Exekučného poriadku nárok na odmenu exekútora aj v prípade zastavenia konania, a tam si ju neuplatnil. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu dovolanie. Najvyšší súd dovolanie ako neprípustné odmietol, pretože dovolateľ žiadal vyriešiť inú právnu otázku, než o ktorej v skutočnosti rozhodoval krajský súd. Sťažovateľ namietal, že najvyšší súd porušil jeho základné právo na prístup k súdu tým, že odmietol pripustiť dovolanie týkajúce sa ustálenia správneho právneho posúdenia veci (§ 421 CSP) na základe toho, že sťažovateľ ako dovolateľ vymedzil právnu otázku (právne posúdenie veci) odlišne od tej právnej otázky, o ktorej rozhodoval odvolací súd. Keďže dovolateľ podľa najvyššieho súdu nevystihol a riadne nevymedzil právnu podstatu veci, dovolanie je

	nepripustné a najvyšší súd nemôže takto tvoriť judikatúru [§ 421 ods. 1 písm. b) CSP].
z odôvodnenia	<p>Sťažovateľ právne posúdil vec tak, že ide o právnu otázku, či má exekútor nárok na náhradu škody voči banke, ktorá nesplnila povinnosť blokovat' účet povinného, a tým vznikla exekútorovi škoda/ušlý zisk. Najvyšší súd však konštatoval, že právnou otázkou odvolacieho konania bolo to, či má sťažovateľ/exekútor takýto nárok na náhradu škody voči banke, aj keď mu v exekučnom konaní neboli priznané trovy, resp. sa týchto trov vzdal.</p> <p>Ústavný súd pripomenul, že v prostredí civilného procesu podľa pôvodného procesného kódexu bol nárok na dovolanie podľa § 238 OSP (právne posúdenie veci, iná vada konania) viac zrejmy, pretože ak krajský súd zmenil rozhodnutie okresného súdu, tak účastník konania automaticky získaval tretiu inštanciu. Ideou tejto úpravy bola skutočnosť, aby najvyšší súd „rozsúdil súdy“ a autoritatívne určil, či právo našiel správne okresný súd alebo krajský súd alebo je pravdivý iný právny názor stanovený najvyšším súdom. Najmä tým najvyšší súd vyriešil subjektívne práva účastníkov daného konania a prispel k zjednocovaniu judikatúry.</p> <p>Súčasná právna úprava nestojí na nezhode medzi okresným a krajským súdom, ale na nezhode medzi právoplatným rozhodnutím a referenčnou judikatúrou (ustálená rozhodovacia prax), ktorej definícia sa stále dotvára. Ak referenčná judikatúra chýba, tak je súčasťou prípustnosti dovolania jej absencia, resp. nutnosť ju vytvárať.</p> <p>Civilným sporovým poriadkom strany stratili okamžite zrejmy nárok na dovolanie, ale na druhej strane získali účastníci možnosť prístupu na najvyšší súd, nároku na dovolanie, ak rozhodnutie nie je v súlade s oveľa širším judikatúrnym priestorom.</p> <p>Aby mohol najvyšší súd zistiť, či ide o zjednocovanie alebo tvorbu judikatúry – teda či chce dovolateľ, aby bola judikatúra zjednotená či tvorená, a taktiež či ide o nesprávne právne posúdenie veci, musí sa vymedziť, o čo vo veci ide, čo je jej jadrom, podstatou. Koncepcia Civilného sporového poriadku akcentuje zodpovednosť účastníkov, a preto podľa § 432 CSP dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.</p> <p>V situácii, v ktorej Civilný sporový poriadok priznáva pri prípustnosti najvyššiemu súdu diskrečný priestor a dovolateľ nemá dopredu istotu prípustnosti ako pri „zmene“ podľa Občianskeho súdneho poriadku, sa dovolateľ až a posteriori dozvie, ako si najvyšší súd právnu otázku predstavoval. Najvyšší súd tu musí brať do úvahy, a to aj pri vnímaní ochrany právnej istoty protistrany, do akej miery možno už pri podaní dovolania z právneho poriadku a judikatúry vyvodit' tie štandardy dovolania, ktoré si predstavuje najvyšší súd.</p> <p>Podľa názoru ústavného súdu nie je správne, ak sa najvyšší súd zameria len na jednu vetu, ktorú dovolateľ prípadne v dovolaní označí ako právnu otázku, a izoluje sa od toho, ako je vymedzený dovolací dôvod. Právna otázka podľa § 421 CSP a dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie) podľa § 432 CSP sú spojené nádoby, preto najvyšší súd nemôže posudzovať prípustnosť dovolania striktno len na základe toho, ako dovolateľ túto prípustnosť formálne vymedzil na konkrétnom riadku svojho podania. Je užitočné sa pozrieť aj na dovolací dôvod, vyabstrahovať z neho právnu otázku podľa § 421 CSP a až následne možno posúdiť, (a) či od tejto otázky záviselo napadnuté rozhodnutie a (b) či ide o otázku, ktorá napĺňa niektoré z písmen a) až c) v § 421 ods. 1 CSP. Ide o to pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku. Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc. Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. V predmetnej veci najvyšší súd nenašiel takú črtu veci, ktorá by ju robila vskutku odlišnou od toho, ako ju uchopil sťažovateľ, ale napriek tomu však o veci nerozhodol hmotnoprávne.</p> <p>Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ splnil zákonné podmienky prípustnosti dovolania – dovolací dôvod/právne posúdenie veci (§ 428 a § 432 CSP): (a) Rozhodol niekedy najvyšší súd o tom, ako rozhodovať o náhradách škody exekútorov proti banke? Jestvuje taký judikát? (b) Je to zmysluplná právna otázka, ktorá môže prispieť k rozvoju civilistiky? (c) Formuloval, artikuloval, dovolateľ v rámci podania zrozumiteľne a identifikovateľne túto právnu otázku?</p>

	<p>Na otázku a) je negatívna odpoveď, na otázku b) a c) odpoveď pozitívna. Keďže do obsahu základného práva na súdnu ochranu/práva na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa strane poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch, ak riadne splní zákonné podmienky prípustnosti pričom sťažovateľ tieto podmienky splnil. Najvyšší súd odmietnutím dovolania porušil základné právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd netvrdí, že sťažovateľ hmotnoprávne správne posúdil vec, ani netvrdí, že vec správne posúdil krajský súd (súdy niekedy nesprávne vnímajú kasáciu ako pokyn, aby rozhodli opačne než v skoršom rozhodnutí). Každopádne sťažovateľ podľa ústavného súdu splnil podmienky na to, aby najvyšší súd hmotnoprávne ustálil vec v celej šírke problému.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené bolo.</u></p> <p><u>Uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 89/2018, PL. ÚS 102/2011, II. ÚS 637/2015, II. ÚS 398/08, II. ÚS 191/2015, II. ÚS 591/2012
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
kľúčové slová	judikatúra-zjednocovanie dovolanie-dovolacie dôvody náhrada škody (ujma) exekúcia-trovy exekúcie práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prístup k súdu dovolanie-prípustnosť

spisová značka	III. ÚS 144/2020
populárny názov	Trovy právneho zastúpenia
sudca spravodajca	Martin Vernarský
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	16.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Zmena ceny veci alebo práva, ku ktorej dôjde v priebehu poskytovania právnej služby, má potom vplyv na výšku tarifnej hodnoty a tým aj spôsob výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby.
skutkový stav a základné fakty	Na základe návrhu oprávneného sa začalo exekučné konanie proti sťažovateľovi ako povinnému o vymoženie 116 333 eur. Okresný súd uznesením vydaným vyšším súdnym úradníkom exekúciu zastavil, oprávnenému priznal voči sťažovateľovi nárok na náhradu výdavkov na zastupovanie v súvislosti s návrhom sťažovateľa na zastavenie exekúcie v sume 406,24 eur. Proti uvedenému uzneseniu vo výroku o povinnosti sťažovateľa nahradiť oprávnenému sumu 406,24 eur, podal sťažovateľ sťažnosť. Sudca okresného súdu napadnutým uznesením sťažnosť zamietol a druhým výrokom oprávnenému priznal náhradu trov konania o sťažnosti pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia vo výške 406,42 eur. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že za stavu, keď sťažovateľ podal sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka len v rozsahu výroku o sume trov oprávneného uložených na náhradu, pri vyčísľovaní trov konania o takejto sťažnosti mal súd za hodnotu predmetu konania považovať práve sumu sťažnosťou napadnutých trov oprávneného, a nie sumu, ktorá bola predmetom vymáhania v exekučnom konaní.
z odôvodnenia	Trovy potrebné na účelné vynaloženie alebo ochranu práva sa nemôžu posudzovať ako celok, teda aj keď má účastník konania nárok na náhradu trov konania, pretože mal vo veci plný úspech, každý úkon alebo každé platenie trov

	<p>treba posudzovať samostatne, to platí aj pre trovy právnej služby (III. ÚS 481/2015).</p> <p>Zmena ceny veci alebo práva, ku ktorej dôjde v priebehu poskytovania právnej služby, má potom vplyv na výšku tarifnej hodnoty a tým aj spôsob výpočtu základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby.</p> <p>Ústavný súd poukázal na závery vyslovené v náleze sp. zn. I. ÚS 146/2019: „Ak preto bola predmetom odvolania, o ktorom konal a rozhodol odvolací súd, len suma 10 745,06 €, keďže o túto sumu bol celkový uplatnený nárok sťažovateľky znížený v rozsudku okresného súdu, pričom vyhovujúca časť rozsudku prvoinštančného súdu odvolaním napadnutá nebola a nadobudla tak právoplatnosť, a sťažovateľka v odvolacom konaní bola neúspešná, nárok na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý bol priznaný odvolacím súdom žalovanému ako úspešnej strane v odvolacom konaní, môže byť za úkon právnej pomoci nesporne vyčíslený len zo sumy, ktorá bola predmetom odvolacieho konania.“</p> <p>Ústavný súd si je vedomý, že sťažnosť podľa § 239 a nasl. CSP nie je opravným prostriedkom (ako napr. odvolanie), ale má skôr povahu prostriedku procesnej obrany. Nemožno však poprieť, že slúži ako prostriedok nápravy, ktorým sa sťažovateľ domáha zmeny, resp. zrušenia napadnutého rozhodnutia súdneho úradníka. Sťažovateľ v sťažnosti vymedzuje rozsah, v akom rozhodnutie napáda, čím determinuje predmet, o ktorom má byť rozhodnuté v konaní vyvolanom podaním tohto prostriedku nápravy obdobne, ako to je pri odvolaní. Rozhodnutie v časti, v ktorej sťažnosťou napadnuté nie je, uplynutím lehoty na podanie sťažnosti nadobúda právoplatnosť. Za tohto stavu ústavný súd nevidel dôvod, aby závery, ku ktorým dospel v náleze sp. zn. I. ÚS 146/2019 primerane neaplikoval aj v predmetnom prípade.</p> <p>Zároveň ústavný súd konštatoval, že nárok na náhradu trov konania by bez existencie súdneho konania ako takého (v predmetnom prípade exekučného konania) nevznikol. Keďže sťažovateľom napadnutá výška náhrady trov, ktoré boli oprávnenému priznané druhým výrokom uznesenia vyššieho súdneho úradníka (406,42 €), je výrazne odlišná oproti hodnote predmetu konania vo veci samej (vymáhaná pohľadávka predstavujúca 116 333 €), prieči sa princípu spravodlivosti a v neposlednom rade zámeru normotvorcu sledovanému pri úprave pravidiel pre vyčísľovanie náhrady trov konania (§ 9, § 10 vyhlášky), aby súd pri určovaní sumy náhrady trov konania o prostriedku nápravy podanému iba proti rozhodnutiu o sume vyčíslených trov konania vychádzal z podstatne odlišnej hodnoty meritórneho predmetu konania.</p> <p>Predmetom sťažnosti podanej proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bola iba náhrada trov oprávneného v hodnote 406,42 €. Ak súd, rozhodujúc o sťažnosti, dospel k záveru, že je dôvodné uložiť neúspešnému sťažovateľovi povinnosť náhrady trov konania o tejto jeho sťažnosti, potom pri vyčíslení náhrady trov konania nemohol brať zreteľ na hodnotu predmetu samotného exekučného konania. Pokiaľ teda súd pri rozhodovaní o výške náhrady trov konania o sťažnosti za tarifnú hodnotu veci pre účely aplikácie § 9 a § 10 vyhlášky považoval sumu 116 333 €, v konečnom dôsledku zaťažil sťažovateľa platením náhrady trov konania v nesprávnej, nedôvodnej výške, čím sa súd dopustil nesprávnej aplikácie predmetných ustanovení vyhlášky. Takýto postup, resp. pochybenie možno podľa ústavného súdu považovať za vybočenie z procesných pravidiel upravujúcich rozhodovanie o trovách konania dosahujúce ústavno-právnu intenzitu.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania o sťažnosti zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 481/2015, I. ÚS 146/2019</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení</p>

	neskorších predpisoví zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	sťažnosť vyšší súdny úradník trovy konania

Uznesenie:

spisová značka	III. ÚS 191/2020
populárny názov	Náhrada trov konania
sudca spravodajca	Martin Vernarský
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	27.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 ods. 1
analytická právna veta	Z ustanovení Civilného sporového poriadku súdu pred rozhodnutím o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP nevyplýva povinnosť vyzývať stranu na vyčíslenie trov konania, predloženie dokladov preukazujúcich ich výšku.
skutkový stav a základné fakty	Podstatou ústavnej sťažnosti bolo tvrdenie sťažovateľky, že z obsahu spisu bolo okresnému súdu známe, že trovy sťažovateľke vznikli aj v súvislosti s cestovným a stratou času jej právneho zástupcu v súvislosti s účasťou na pojednávaní na okresnom súde, ktorý je mimo sídla jej právneho zástupcu, v dôsledku čoho mal vyšší súdny úradník sťažovateľku pred rozhodnutím o výške náhrady trov konania vyzvať na predloženie dokladov pre účely vyčíslenia týchto trov. Sťažovateľka k sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka predložila aj potrebné doklady pre účely preukázania výšky trov spolu s vyčíslením trov a okresný súd mal pri rozhodovaní o sťažnosti na tieto okolnosti prihliadať. Odôvodnenie uznesenia sudkyne je v rozpore so zmyslom a účelom sťažnostného konania.
z odôvodnenia	Ústavný súd konštatoval, že z ustanovení Civilného sporového poriadku súdu pred rozhodnutím o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 CSP nevyplýva povinnosť vyzývať stranu na vyčíslenie trov konania, predloženie dokladov preukazujúcich ich výšku. Súd v zmysle Civilného sporového poriadku rozhoduje o náhrade trov konania z úradnej povinnosti, na druhej strane je však potrebné dodať, že uvedené nemožno interpretovať tak, že táto povinnosť súdu je absolútna. Nie je možné v tomto smere opomenúť dispozičnú zásadu, ktorou je ovládané civilné sporové konanie, keď je na strane sporu, aby sama vyvíjala potrebnú aktivitu v záujme docielenia ochrany práv, priznania jej práv súdom v rozsahu, ktorý jej prináleží. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvoril, že pokiaľ okresný súd ustálil, že ak sťažovateľka chcela, aby jej bola priznaná aj náhrada cestovného a náhrada za stratu času, teda také zložky trov konania, ktorých konkrétnu výšku súd nemá možnosť vyčísliť len na základe údajov vyplývajúcich zo súdneho spisu, mala sama vyvinúť aktivitu a predložiť pred rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka všetky potrebné doklady preukazujúce výšku trov, vyčíslenie trov, tento nemožno vyhodnotiť ako taký, ktorý by popieral zmysel a účel právnej úpravy. Ak aj vyšší súdny úradník mohol mať zo spisu indíciu, že v konaní došlo eventuálne ku vzniku iných trov, okrem tých, ktorých existencia, ako aj výška je zo spisu zrejmá, zamietnutie sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, ktorý sťažovateľku v súvislosti so zisťovaním výšky týchto ďalších trov nevyzval, celkom zjavne nemožno s poukazom na absenciu zákonnej povinnosti súdu vyzývať strany na predloženie dokladov a vyčíslenie trov konania, ako aj s ohľadom na dispozičnú zásadu považovať za porušenie sťažovateľkiných práv, ktoré by malo

	<p>ústavnoprávny rozmer. Vyšší súdny úradník okresného súdu sa nedopustil konania, resp. opomenutia, ktoré by predstavovalo porušenie povinností súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania, okresnému súdu nemožno pričítať na ťarchu pasivity strany pri preukazovaní, vyčísl'ovaní výšky trov konania. Sťažovateľka nenamietala, že by jej vo vyčísl'ení trov, v predložení dokladov o výške trov pred vydaním rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka bránila nejaká objektívna prekážka, sťažovateľka mala medzi nadobudnutím právoplatnosti rozsudku vo veci samej (ktorým jej bol priznaný nárok na náhradu trov konania) a rozhodovaním vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania dostatočný časový priestor (viac ako dva mesiace) na to, aby súdu predložila všetky doklady, oznámila relevantné skutočnosti potrebné pre vyčísl'enie náhrady cestovného, náhrady za stratu času. Ako uviedol aj okresný súd v uznesení sudkyne, sťažovateľka bola v konaní zastúpená advokátom, ktorý pozná právnu úpravu týkajúcu sa náhrady trov konania obsiahnutej v Civilnom sporovom poriadku, ako aj odmeny príslušajúcej mu v zmysle ustanovení vyhlášky. Niet preto dôvodu neuplatniť v danom prípade zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“.</p> <p>Keďže trovy pozostávajúce z cestovného, náhrady za stratu času vznikli pred vydaním rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, pričom sťažovateľke boli v čase vzniku trov známe všetky relevantné okolnosti determinujúce ich výšku, skutočnosti týkajúce sa výšky cestovného a náhrady za stratu času uvádzané v sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka a k nej predložené doklady nemožno považovať za nové skutočnosti a dôkazy na účely aplikácie § 245 CSP. Uvedené znamená, že nebol daný dôvod na dodatočné priznanie náhrady za stratu času a cestovného súdom na základe sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Sťažnosť proti rozhodnutiu súdneho úradníka nemôže slúžiť ako prostriedok, ktorým sa má docieľiť náprava, resp. zvrátenie následku skoršej procesnej pasivity strany sporu.</p> <p>Ústavný súd konštatoval, že závery, ku ktorým dospel okresný súd v uznesení sudkyne, nemožno označiť za svojvoľné či neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o porušení ňou označených práv.</p> <p><u>Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>sťažnosť advokát, advokácia trovy konania vyšší súdny úradník</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.